

b) Gadījumā, ja uz 2. jautājuma a) punktu tiek atbildēts apstiprinoši un ja, kā Tiesa to ir noteikusi 2009. gada 29. janvāra spriedumā apvienotajās lietās no C-278/07 līdz 280/07 *Hauptzollamt Hamburg-Jonas* pret *Josef Vosding Schlacht, Kühl- und Zerlegebetrieb GmbH & Co*, Regulas Nr. 2988/95 3. pantā paredzētais noilguma termiņš ir piemērojams tādiem administratīviem pasākumiem kā atbalsta, ko uzņēmums ir nepamatoti saņēmis paša pieļauta pārkāpuma dēļ, atgūšana:

— vai par noilguma termiņa sākumu ir jānosaka diena, kad atbalsts tika izmaksāts tā saņēmējam, vai diena, kad saņēmējs ir izmantojis saņemto subsīdiju, lai izmaksātu atlīdzību pakalpojumu sniedzējam, kurš tika pieņemts darbā, pārkāpjot vienu vai vairākus publiskā līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas noteikumus?

— vai ir jāuzskata, ka šis termiņš tika pārtraukts brīdī, kad kompetentā valsts iestāde subsīdiju saņēmējam nosūtīja kontroles ziņojumu, kurā tika konstatēta publiskā līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas noteikumu neievērošana un tādējādi valsts iestādei ieteikts panākt izmaksātās summas atmaksu?

— vai gadījumā, ja dalībvalsts izmanto tai Regulas Nr. 2988/95 3. panta 3. punktā sniegto iespēju piemērot ilgāku noilguma termiņu, proti, ja Francijā tiek piemērots Civilkodeksa 2262. pantā paredzētais vispārējais termiņš strīda faktu rašanās brīdī, saskaņā ar kuru: "Visām prasībām — gan mantiskām, gan personiskām — noilguma termiņš ir 30 gadi [...]", šāda termiņa atbilstība Kopienas tiesībām, īpaši samērīguma principam, ir jāizvērtē, ņemot vērā paredzēto maksimālo noilguma termiņu valsts [tiesību akta] tekstā, kurš tiek izmantots kā tiesiskais pamats atprasījumam no valsts iestādes, vai termiņu, kurš šajā gadījumā faktiski tika īstenots?

c) Gadījumā, ja uz 2. jautājuma a) punktu tiek sniegta noliedzīga atbilde, vai Kopienas finanšu intereses rada šķērslī tam, lai tāda atbalsta, kāds ir apskatīts šajā prāvā, atmaksai tiesnesis piemērotu tādu valsts noteikumus par lēmumu, ar kuriem tiek piešķirtas tiesības, atcelšanu, saskaņā ar kuriem valsts iestāde indivīdam adresētu prettiesisku lēmumu, ar kuru tiek piešķirtas tiesības, var atsaukt tikai četru mēnešu laikā no šī lēmuma pieņemšanas brīža, izņemot gadījumus, ja šis lēmums nav spēkā, ir iegūts krāpnieciskā veidā, kā arī pēc adresāta lūguma, tomēr individuālam administratīvajam lēmumam, ja tas ir uzskatāms par atbalsta piešķiršanu, var pievienot atceļoša rakstura nosacījumus, kuru īstenošana ļauj attiecīgo atbalstu atgūt bez termiņa nosacījuma — precizējot, ka *Conseil d'Etat* ir nospriedusi, ka šis valsts noteikums ir jāinterpretē tādējādi, ka tāda nepamatoti piešķirta

atbalsta, kurš ir piešķirts, piemērojot Kopienas [tiesību akta] tekstu, saņēmējs uz to var atsaukties tikai tad, ja ir labticīgs?

(¹) Padomes 1988. gada 24. jūnija Regula (EEK) Nr. 2052/88 par struktūrfondu uzdevumiem un to efektivitāti, kā arī par to darbības saskaņošanu savā starpā un ar Eiropas Investīciju bankas un citu pastāvošo finanšu instrumentu darbību (OV L 185, 9. lpp.).

(²) Padomes 1988. gada 19. decembra Regula (EEK) Nr. 4253/88, ar kuru apstiprināti Regulas (EEK) Nr. 2052/88 piemērošanas noteikumi attiecībā, pirmkārt, uz struktūrfondu un, otrkārt, uz Eiropas Investīciju bankas un citu pastāvošo finanšu instrumentu intervences koordināciju (OV L 374, 1. lpp.).

(³) Padomes 1995. gada 18. decembra Regula (EK, *Euratom*) Nr. 2988/95 par Eiropas Kopienas finanšu interešu aizsardzību (OV L 312, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 28. septembrī iesniedza Tribunal Supremo (Spānija) — Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (ASNEF)/Administración del Estado

(Lieta C-468/10)

(2010/C 346/51)

Tiesvedības valoda — spāņu

Iesniedzējtiesa

Tribunal Supremo

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prašītāja: Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (ASNEF)

Atbildētāja: Administración del Estado

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīvas 95/46/EK par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (¹) 7. panta f) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to nav pieļauts valsts tiesiskais regulējums, ar kuru, lai atļautu datu subjekta personas datu apstrādi, kas nepieciešama, lai īstenotu atbildīgās personas vai trešo personu, kurām šie dati tiek paziņoti, legītīmās intereses, gadījumā, ja datu subjekts nav devis savu piekrišanu, papildus datu subjekta pamattiesību un pamatbrīvību ievērošanai tiek prasīts, lai dati būtu ietverti publiski pieejamajos avotos?

2) Vai minētais 7. panta f) apakšpunkts atbilst Eiropas Savienības Tiesas judikatūrā paredzētajiem kritērijiem, lai tiktu atzīts, ka tam ir tiešā iedarbība?

(¹) OV L 281, 31. lpp.